

Žalba koju je 13. veljače 2022. podnio KY protiv presude Općeg suda (prvo vijeće) od 1. prosinca 2021. u predmetu T-433/20, KY/Sud Europske unije

(Predmet C-100/22 P)

(2022/C 237/33)

Jezik postupka: francuski

Stranke

Žalitelj: KY (zastupnici: N. Maes, J.-N. Louis, odvjetnici)

Druga stranka u postupku: Sud Europske unije

Žalbeni zahtjev

- ukinuti presudu Općeg suda od 1. prosinca 2021., u predmetu T-433/20;
- odlučujući na temelju novih odredbi;
- tužbu proglašiti dopuštenom i osnovanom;
- poništiti odluku o odbijanju zahtjeva za povrat koji je podnio žalitelj;
- naložiti drugoj stranci u postupku snošenje troškova postupaka u oba stupnja.

Žalbeni razlozi i glavni argumenti

Žalitelj tvrdi da je, ispitujući njegovu tužbu za poništenje, Opći sud počinio više pogrešaka koje se tiču prava, koje su uglavnom rezultat zabune između postupka zbog neopravdanog bogaćenja i hipotetskog osporavanja pravila o izračunu mirovinskih prava.

Prvi žalbeni razlog temelji se na pogrešci koja se tiče prava, jer je Opći sud smatrao da postoji pravna osnova za neopravdano bogaćenje, i na nedostatku u obrazloženju pobijane presude.

Drugi žalbeni razlog temelji se na pogrešci koja se tiče prava Općeg suda u vezi s primjenom pravila o minimalnim troškovima života.

Treći žalbeni razlog temelji se na pogrešci koja se tiče prava, jer je Opći sud smatrao da nema osiromašenja.

Četvrti žalbeni razlog temelji se na povredi prava Unije jer je Opći sud zanemario sudske praksu iz predmeta Barroso Truta i dr./Sud Europske unije (presuda od 18. rujna 2018., T-702/16 P, EU:T:2018:557, t. 104. do 106.).

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 17. veljače 2022. uputio Tribunale di Napoli (Italija) – Kazneni postupak protiv CU

(Predmet C-112/22)

(2022/C 237/34)

Jezik postupka: talijanski

Sud koji je uputio zahtjev

Tribunale di Napoli

Optuženik iz glavnog postupka

CU

Prethodna pitanja

1. Protivi li se pravu Unije, a osobito člancima 18. i 45. Ugovora o funkcioniranju Europske unije, članku 7. stavku 2. Uredbe (EU) br. 492/11⁽¹⁾, članku 11. stavku 1. točki (d) Direktive 2003/109/EZ⁽²⁾, članku 29. Direktive 2011/95/EU⁽³⁾, članku 34. Povelje Europske unije o temeljnim pravima te člancima 30. i 31. Europske socijalne povelje Vijeća Europe, nacionalni propis kao što je onaj sadržan u članku 7. stavku 1. u vezi s člankom 2. stavkom 1. točkom (a) Uredbe sa zakonskom snagom br. 4 od 28. siječnja 2019., koja je izmijenjena i pretvorena u Zakon br. 26 od 28. ožujka 2019., u dijelu u kojem se pristup minimalnom državnom dohotku uvjetuje zahtjevom da boravak u Italiji treba trajati najmanje 10 godina (bez prekida tijekom zadnje dvije godine koje se uzimaju u obzir u trenutku podnošenja zahtjeva i tijekom cijelog trajanja isplaćivanja naknade) te se na taj način prema talijanskim državljanima, građanima Unije koji imaju pravo boravka ili pravo stalnog boravka odnosno državljanima država koje nisu članice Unije koji imaju dugotrajni boravak, a koji traje manje od 10 godina ili 10 godina, pri čemu tijekom zadnje dvije godine boravak nije bio bez prekida, postupa lošije nego prema istim kategorijama osoba čiji boravak traje 10 godina, od čega zadnje dvije godine bez prekida?

U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje:

2. Protivi li se pravu Unije, a osobito člancima 18. i 45. Ugovora o funkcioniranju Europske unije, članku 7. stavku 2. Uredbe (EU) br. 492/11, članku 11. stavku 1. točki (d) Direktive 2003/109/EZ, članku 29. Direktive 2011/95/EU, članku 34. Povelje Europske unije o temeljnim pravima te člancima 30. i 31. Europske socijalne povelje Vijeća Europe, nacionalni propis kao što je onaj sadržan u članku 7. stavku 1. u vezi s člankom 2. stavkom 1. točkom (a) Uredbe sa zakonskom snagom br. 4 od 28. siječnja 2019., koja je izmijenjena i pretvorena u Zakon br. 26 od 28. ožujka 2019., u dijelu u kojem se postupa drukčije prema osobama s dugotrajnim boravkom koje mogu steći pravo stalnog boravka u državi članici Unije nakon što su pet godina boravile u državi članici domaćinu i osobama s dugotrajnim boravkom u trajanju od 10 godina, od čega zadnje dvije godine bez prekida?

3. Protivi li se pravu Unije, a osobito člancima 18. i 45. Ugovora o funkcioniranju Europske unije, članku 7. stavku 2. Uredbe (EU) br. 492/11, članku 11. stavku 1. točki (d) Direktive 2003/109/EZ, članku 29. Direktive 2011/95/EU, nacionalni propis kao što je onaj sadržan u članku 7. stavku 1. u vezi s člankom 2. stavkom 1. točkom (a) Uredbe sa zakonskom snagom br. 4 od 28. siječnja 2019., kojim se talijanskim državljanima, građanima Unije i državljanima država koje nisu članice Unije nalaže obveza boravka u trajanju od 10 godina (od čega zadnje dvije godine bez prekida) kako bi mogli steći pravo na minimalni državni dohodak?

4. Protivi li se pravu Unije, a osobito člancima 18. i 45. Ugovora o funkcioniranju Europske unije, članku 7. stavku 2. Uredbe (EU) br. 492/11, članku 11. stavku 1. točki (d) Direktive 2003/109/EZ, članku 29. Direktive 2011/95/EU, članku 34. Povelje Europske unije o temeljnim pravima te člancima 30. i 31. Europske socijalne povelje Vijeća Europe, nacionalni propis kao što je onaj sadržan u članku 7. stavku 1. u vezi s člankom 2. stavkom 1. točkom (a) Uredbe sa zakonskom snagom br. 4 od 28. siječnja 2019., u dijelu u kojem se njime određuje da talijanski državljani, građani Unije i državljani država koje nisu članice Unije, moraju kako bi ostvarili pravo na minimalni državni dohodak dati izjavu da su boravili u Italiji 10 godina, od čega zadnje dvije godine bez prekida, a davanje lažne izjave povlači ozbiljne kaznenopravne posljedice?

(1) Uredba (EU) br. 492/2011 Europskog parlamenta i Vijeća od 5. travnja 2011. o slobodi kretanja radnika u Uniji (SL 2011., L 141, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 2., str. 264.)

(2) Direktiva Vijeća 2003/109/EZ od 25. studenoga 2003. o statusu državljana trećih zemalja s dugotrajnim [boravkom] (SL 2004., L 16, str. 44.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 6., str. 41. i ispravak SL 2021., L 3, str. 41.)

(3) Direktiva 2011/95/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 13. prosinca 2011. o standardima za kvalifikaciju državljana trećih zemalja ili osoba bez državljanstva za ostvarivanje međunarodne zaštite, za jedinstveni statu[s] izbjeglica ili osoba koje ispunjavaju uvjete za supsidijarnu zaštitu te sadržaj odobrene zaštite (preinačena) (SL 2011., L 337, str. 9.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 13., str. 248. i ispravak SL 2020., L 76, str. 37.)